

Saadi mod Italien (appl.. 37201/06 EMD dom, afsagt den 28. februar 2008)

Sagsfremstilling:

Den tunesiske statsborger Nassim Saadi indrejste på et tidspunkt mellem 1996 og 1999 i Italien og blev i december 2001 meddelt opholdstilladelse med gyldighed til oktober 2002. I oktober 2002 blev klageren varetægtsfængslet på mistanke om involvering i international terrorisme. Ved en italiensk domstol blev klager i maj 2005 idømt fire år og seks måneders fængsel for sammensværgelse, falskneri og hæleri samt udvist af Italien. Det fandtes ikke bevist, at klagerens handlinger eller hensigter var omfattet af definitionen på terrorisme. Dommen blev anket af såvel klageren som anklagemyndigheden, og det første retsmøde i ankesagen blev planlagt til oktober 2007. Ligeledes i maj 2005 blev klageren ved en militærdomstol i Tunesien idømt 20 års fængsel in absentia for medlemskab af en terrororganisation i udlandet og for opfordringer til terrorisme. I august 2006 traf den italienske indenrigsminister afgørelse om udvisning af klageren til Tunesien under henvisning til en lov om bekæmpelse af international terrorisme. Klageren søgte herefter asyl under henvisning til, at den tunesiske dom var politisk og at han frygtede at blive udsat for tortur. Ansøgningen blev afvist under henvisning til, at klageren udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed.

Efter sagens indbringelse for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol modtog Italien en erklæring fra de tunesiske myndigheder om, at Tunesien havde tiltrådt relevante internationale traktater og konventioner.

UK intervenerede i sagen for Domstolen og gjorde blandt andet gældende, at der måtte kræves en højere grad af bevismæssig sikkerhed for, at der forelå en reel risiko for konventionsstridig behandling i tilfælde af tvangsmæssig udsendelse, når en person fandtes at udgøre en trussel mod statens sikkerhed.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at det var almindelig kendt, at terrormistænkte personer i vidt omfang blev udsat for tortur i Tunesien, ligesom det fremgik af baggrundsmaterialet, at tortur var forekommende i Tunesien, og at tilbagesendte personer var forsvundet. Hans familie i hjemlandet var gentagne gange blevet opsøgt af politiet og truet som følge af klagerens sag. I lyset af den alvorlige risiko, han ville blive udsat for, hvis han blev udsendt, kunne den diplomatiske garanti fra Tunesien ikke anses som tilstrækkelig beskyttelse.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbudet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i Flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste den intervenerende stats påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt

at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140).

Domstolen fandt, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren var i en reel risiko for at blive udsat for behandling uforenelig med artikel 3, hvis han blev udsendt til Tunesien (præmis 146). Som begrundelse herfor henviste domstolen til baggrundsmateriale, hvoraf det fremgik, at terrormistænkte personer i vidt omfang udsættes for tortur og anden mishandling i de tunesiske myndigheders varetægt (præmis 143), at klageren var blevet retsforfulgt i Italien for deltagelse i international terrorisme, udvist under henvisning til en lov om bekæmpelse af international terrorisme samt idømt tyve års fængsel in absentia i Tunesien for medlemskab af en terrororganisation (præmis 144).

Selvom Tunesien erklærede at have tiltrådt relevante internationale traktater og konventioner, fandt domstolen ikke, at dette i sig selv var tilstrækkeligt til at sikre beskyttelse mod behandling i strid med artikel 3, når der forelå troværdige baggrundsoplysninger om åbenbar konventionsstridig myndighedspraksis (præmis 147). Domstolen bemærkede endvidere, at selv om der foreligger en diplomatisk garanti fra modtagerstaten, vil Domstolen ikke være afskåret fra at foretage en konkret vurdering af, om garantien udgør en tilstrækkelig sikkerhed for beskyttelse mod konventionsstridig behandling (præmis 148).

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?item=1&portal=hbkm&action=html&highlight=&sessionid=37167224&skin=hudoc-en>